

așezare nr. 10 din s. Goian. Prin ordinul șefului Penitenciarului nr. 10, el a fost încadrat în câmpul muncii la întreprinderea SA „Distincție”, pentru ispășirea pedepsei în continuare. La 09.10.2003, cu scopul evadării din locul de deținere, inculpatul nu a revenit în penitenciar, fiind absent mai multe zile și a fost anunțat în căutare.

Instanța a reținut că probele acumulate în cadrul urmăririi penale și judiciare, obiectiv și pe deplin confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Acțiunile lui au fost corect încadrate în baza art. 317 alin. (1) Cod penal întrucât el a comis evadarea din locurile de deținere, săvârșită de persoana care execută pedeapsa cu închisoarea.

La 09.11.2012, prin încheierea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, acțiunile inculpatului au fost reîncadrate din prevederile art. 119 alin. (3) Cod penal (1961) în cele ale art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, cu stabilirea pedepsei de 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus neexecutarea pedepsei de către inculpat în partea condamnării în baza art. 124 alin. (3) Cod penal (1961), el considerându-se fără antecedente penale în această parte. Astfel, s-a exclus și aplicarea prevederilor art. 39 Cod penal (1961).

Sanțiunea stabilită inculpatului se consideră executată.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 34 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Apelantul a menționat că instanța de judecată a apreciat greșit probele prezentate în cadrul cercetării judecătorești, deoarece ultimul la data de 09.10.2003, executând pedeapsa pentru infracțiunea la care a fost aplicată retroactivitatea legii penale noi, a comis o nouă infracțiune, de evadare din locurile de deținere, pentru care fapt urmează să poarte răspundere penală, fără aplicarea art. 85 Cod penal, deoarece reieșind din aplicarea retroactivității legii penale noi, la momentul evadării pedepsa a fost executată.

Astfel, instanța de judecată a pronunțat o sentință contrară legii, inculpatul nu a purtat răspundere pentru infracțiunea de evadare săvârșită în stare de recidivă deoarece antecedentul pentru infracțiunea care ispășea pedeapsa nu era stins.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2013, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că sentința este corectă, legală, iar acuzarea nu a prezentat argumente obiective privind ilegalitatea hotărârii atacate.

Într-adevăr, la momentul evadării inculpatul deja își ispășise pedeapsa de 4 ani închisoare, chiar și mai mult, deoarece conform sentinței Judecătoriei Soroca din 24.09.1997, el a fost condamnat la 7 ani închisoare, termenul calculându-se din 15 iunie 1997. La data de 09.10.2003 el ispășise mai mult de 6 ani, și la acel moment era deja în vigoare Codul penal în redacția nouă. Din aceste considerente, la data de 09.11.2012, Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău a adoptat o încheiere prin care a aplicat retroactivitatea legii penale noi și a reîncadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) Cod penal (2003), modificându-i respectiv și pedeapsa.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a invocat că instanța de fond cât și cea de apel au apreciat greșit probele prezentate în cadrul cercetării judecătorești, deoarece inculpatul la 09.10.2003, executînd pedeapsa pentru o infracțiune la care a fost aplicată retroactivitatea legii penale noi, a comis o nouă infracțiune de evadare din locurile de deținere, pentru care fapt urmează să poarte răspundere penală, fără aplicarea art. 85 Cod penal – „aplicarea pedepsei în cazul unui cumul de sentințe”, deoarece reieșind din aplicarea retroactivității legii penale noi, la momentul evadării pedeapsa a fost executată.

În așa mod, instanța de judecată a pronunțat o sentință contrară legii, inculpatul nu a purtat răspundere pentru infracțiunea de evadare săvîrșită în stare de recidivă, deoarece antecedentul penal pe infracțiunea pentru care-și ispășea pedeapsa nu era stins.

Astfel, instanța de apel nu a apreciat corect, multilateral și obiectiv probele administrate, prezentate de acuzare, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele motive.

În primul rînd, potrivit art. 420 alin. (1) Cod de procedură penală, deciziile pronunțate de curțile de apel ca instanțe de apel pot fi atacate cu recurs.

Dar, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (pct. 5 din decizie).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul procurorului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că instanța a admis o eroare gravă de fapt raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol în această parte nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul

ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar agrava situația inculpatului și care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul menționat și cu referire la argumentele specificate în recursul de pe rol că: „*instanța de apel n-a motivat suficient concluzia...*” (pct. 5 din decizie), se reține că în corespundere cu împrejurările relevate în partea descriptivă a deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, instanța de apel, în raport cu argumentele invocate în recursul de pe rol, care nici nu conține referiri la niște erori de drept concrete și clar definite, a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material.

Concluziile instanței de apel coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Conform art. 317 alin. (3) Cod penal, nu constituie infracțiune evadarea din locurile de deținere a persoanei în privința căreia la momentul evadării nu exista sau a încetat temeiul legal al deținerii. Potrivit art. 10 alin. (2) Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi.

Din materialele cauzei rezultă că inculpatul a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Soroca din 24 septembrie 1997, în baza art. 119 alin. (3), 124 alin. (3), 39 Cod penal (1961) la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei începînd cu 25 iunie 1997 (f.d. 11).

Potrivit rechizitoriului, inculpatul a evadat din locul de deținere la 09 octombrie 2003, adică după ce a executat peste 6 ani și 3 luni din pedeapsa aplicată (pct. 1 și 2 din decizie).

În același timp, conform încheierii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2012, pedeapsa aplicată inculpatului prin sentința Judecătoriei Soroca din 24 septembrie 1997 a fost modificată, în temeiul retroactivității legii penale noi.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost reîncadrate din prevederile art. 119 alin. (3) Cod penal (1961) în cele ale art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal (2003), fiindu-i stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare și dispusă neexecutarea pedepsei de către inculpat în partea condamnării lui în baza art. 124 alin. (3) Cod penal (1961), fiind exclusă aplicarea față de el a prevederilor art. 39 Cod penal (pct. 2-5 din decizie).

Prin urmare, aplicînd în speță prevederile art. 10 alin. (1) Cod penal și principiul retroactivității legii penale noi se atestă că la momentul evadării încetase

temeiul legal al deținerii inculpatului, deoarece cei 4 ani de închisoare stabiliți ultimului prin încheierea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2012, erau deja executați, adică acțiunile incriminate inculpatului privind nerevenirea în penitenciar la 09 octombrie 2003, la momentul judecării în fond a cauzei în raport cu alin. (3) al art. 317 Cod penal, nu mai constituia infracțiune.

Totodată, în corespundere cu art. 275 pct. 2) Cod de procedură penală, situația când fapta nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune constituie o circumstanță care exclude urmărirea penală.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărîrea atacată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, adică că recursul de pe rol este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Dat fiind că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2013, în privința inculpatului Lozan Aurel Ion, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 05 februarie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

22 ianuarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Constantin Gurschi,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2013, în privința inculpatului

Lozan Aurel Ion, născut la 19 aprilie 1976 în s. Cosăuți, r-nul Soroca, domiciliat în or. Bender, str. Leningradului 49, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) la 26 octombrie 1993, prin sentința Judecătoriei Soroca, în baza art. 121 alin. (2) Cod penal (1961) la 5 ani închisoare;

2) la 24 septembrie 1997, prin sentința Judecătoriei Soroca, în baza art. 119 alin. (3), 124 alin. (3), 39 Cod penal (1961) la 7 ani închisoare;

Termenul de examinare a cauzei

în instanța de fond: 09 iulie – 26 noiembrie 2012,

în instanța de apel: 11 ianuarie – 30 mai 2013,

în instanța de recurs: 23 octombrie 2013 – 22 ianuarie 2014;

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2013, în privința inculpatului Lozan Aurel Ion, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 05 februarie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

